

א) פתח רבי אבא ואמר, בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו יי'. מאי קא חמו דבורה וברק דפתחו בהאיי קרא. אלא הכי תנינן, לית עלמא מתקימא אלא על האיי ברית, דכתיב אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. דהא שמיא וארעא על דא קיימין. בגין כך, כל זמנא דישראל מקיימין האיי ברית, נמוסי שמיא וארעא קיימין בקיימיהו. וכל זמנא דחס ושלום ישראל מבטלין האיי ברית, שמיא וארעא לא מתקימין, וברכאן לא משתכחן בעלמא. תא חזי, לא שליטו שאר עמין על ישראל, אלא כד בטילו מניהו קיימא דא. ומה בטילו מניהו, דלא אתפרען ולא אתגלין. ועל דא פתיב, ויעזבו בני ישראל את יי' וגו'. וימכור אותם ביד סיסרא. ויעזבו את יי' ממש. עד דאתת דבורה ואתנדבת לכל ישראל במלה דא, פדין אתפנעו שנאיהון תחותיהו. והינו דתנינן, דאמר קדשא בריך הוא ליהושע, וכי ישראל אטימין אנון ולא אתפרעו ולא אתגלין ולא קיימי קיימא דיילי, ואת בעי לאעלא להו לארעא ולאכנעא שנאיהון. שוב מול את בני ישראל שנית. ועד דאתפרעו ואתגליא האיי ברית, לא עאלו לארעא, ולא אתפנעו שנאיהון. אוף הכא, פיון דאתנדבין ישראל בהאיי את, אתפנעו שנאיהון תחותיהו, וברכאן אתחזרו לעלמא. הדא הוא דכתיב, בפרע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו יי':

ב) קם אחרא ופתח ואמר, ויהי בדרך במלון ויפגשו יי' ויבקש המיתו. למאן, למשה. אמר ליה קדשא בריך הוא, וכי את אזיל לאפקא ית ישראל ממצרים ולאכנעא מלכא רב ושליטא, ואת אנשית מנד קיימא, דברך לא אתגזר. מיז ויבקש המיתו. תאנא, נחת גבריאל בשלהובא דאשא לאוקדיה, ואתרמיז חד חויא מתוקדא לשאפא ליה בגויה. אמאי חויא. אמר ליה קדשא בריך הוא, את אזיל לקטלא חויא רברבא ותקיפא, וברך לא אתגזר. מיז אתרמיז לחד חויא לקטלא ליה. עד דחמת צפורה וגזרת לברה ואשתיזיב. הדא הוא דכתיב, ותקח צפורה צור, מהו צור אלא אסותא. ומאי אסותא, דכתיב ותכרות את ערלת בנה, דנצנצא בה רוח קדשא:

ג) קם אחרא ואמר, ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו. ויאמר וגו'. וכי אמאי קרי להו, והא קריבין הוו גביה. אלא בשעתא דאמר לון אני יוסף אחיכם, תוהו דחמו ליה במלכו עלאה. אמר יוסף, מלכו דא, בגין דא רוחנא לה. גשו נא אלי ויגשו, דאחזי להו האיי קיימא דמילה. אמר, דא גרמת לי מלכו דא, בגין דנטרית לה. מפאן אוליפנא, מאן דנטיר להאיי את קיימא, מלכו אתנטרת ליה. מנלן, מבעז, דכתיב חי יי' שכבי עד הבקר. דהוה מקטרג ליה יצריה, עד דאומי אומאה ונטיר להאיי ברית. בגין כך זכא דנפקו מניה מלכין שליטין על כל שאר מלכין, ומלכא משיחא דאתקרי בשמא דקדשא בריך הוא:

ד) פתח אדך ואמר, פתיב אם תחנה עלי מחנה וגו'. הכי תאנא, בזאת אני בוטח, מהו בזאת. דא את קיימא דזמינא תדיר גפי בר נש, ואתרמיזא לעילא. ובגיני כך אתאמר בזאת, כמא דכתיב זאת אות הברית. זאת בריתי. וכלא בחד דרגא. ותאנא, זה וזאת, בחד דרגא אנון ולא מתפרשן. ואי תימא אי הכי, הא שאר בני עלמא הכי, אמאי דוד בלחודוי ולא אחרא. אלא בגין דאחיזא ביה ואתרמיזא ביה, והיא פתרא דמלכותא. תא חזי, בגין דהאיי זאת לא נטר ליה דוד מלכא כדקא חזי, מלכותא אתעדי מניה כל ההוא זמנא. והכי אוליפנא, האיי זאת אתרמיזא במלכותא דלעילא, ואתרמיזא בירשלים קרתא קדישא. בהיא שעתא דדוד עבר עליה, נפק קלא ואמר, דוד, במה דאתקטרת, תשתרי. לך טרדין מירשלים, ומלכותא אתעדי מנד. מנא לן, דכתיב הנני מקים עליך רעה מביתך. מביתך דיקא. והכי הוה, במה דעבר, ביה אתענש. ומה דוד מלכא הכי, שאר בני עלמא, על אחת כמה וכמה: